

EL VALENT AQUIL·LES

El meu homenatge a Juan López-Carrillo

El valent Aquil·les va morir d'una sageta que Paris li va clavar al taló, l'únic lloc del seu cos que no estava protegit per les aigües miraculoses de la llacuna Estígia, perquè sa mare —essent encara Aquil·les una criatura— el va submergir sostenint-lo pel taló. Exactament la mateixa història tornarà a repetir-se amb l'heroi germànic Sigfrid i amb música de Wagner. Doncs bé, un dia Juanito també es trencà el famós tendó d'Aquil·les. Però segueix viu i sense coixera i escrivint una molt personal i sanitària poesia.

Juan López-Carrillo (Juanito per als amics) és home energètic que inunda d'alegria i vitalitat tot allò i a tots aquells que l'envolten. ¿Quants poetes turmentats però pesadíssims, quants versos intrascendents i buits haurem de suportar encara? Juanito és gairebé l'excepció entre la rara fauna d'aquells poetes que es limiten a escriure ratlletes curtes, que ignoren que l'adjectiu ha d'il·luminar el substantiu i suscitar imatges noves.

Jo gosaria a dir (i ho dic a consciència) que els seus poemes, que en ocasions semblen un aparent joc, sempre fan pensar, sempre apunten a la diana del cor o de l'intel·lecte. A vegades semblen gregueries, la guspira de la pedra de foc, l'alegria i la tristor, la foscor i la llum en estranya parella. En moltes ocasions seran versos amargs però mai ploraners. Ara em venen al cap aquelles paraules del meu admiradíssim Pavese: «I quan la mort arribi, la mort tindrà els teus ulls». Què més pot afirmar-se de l'amor? Això, amics, és alta poesia.

Però no ens posem transcendents. He dit abans que Juanito té el bon gust de no explicar-nos únicament penes, sinó de comunicar-nos —poques o moltes— les seves alegries. Millor dit, el seu humor. Recordo amb tot el goig del món la presentació que vaig fer del seu poemari *Los muertos no van al cine*. Va ser un vespre a la Biblioteca Xavier Amorós, de Reus. Tot el que llavors vaig comentar sobre el seu llibre el tinc ben present. Com tampoc no he oblidat l'entrevista —agudíssima per part d'ell— que vaig fer-li amb preguntes capcioses i que l'auditori, davant les enginyoses respostes de Juanito, reia a cor que vols.

Recordo també, amb agraïment, les hores passades amb ell i amb Ramón García Mateos i, ocasionalment, amb Alfredo Gavín. Llargues tertúlies,

inacabables i retòriques discussions, música celestial davant d'alguns versos afortunats o, ben al contrari, càustiques rialles quan calia.

Gràcies a tots per la vostra càlida amistat. I gràcies pel seu afecte i la paciència a la mare de Juanito, la senyora Antònia, bona com una llesca de pa tou.